

FALVAI MÁTYÁS

Filmesezés

„Mit adhatok fiúk? Egy jó fagyit?” – mennydörögte Margitka a maga százhusz kilós modorában, hogy keresztbe állt Marciékban a szar. Bátyjával, Matyival önkéntelenül behúzták nyakukat, sumák csokolomot motyogtak, és szemlézni kezdték az unásig ismert kínálatot. Régebben csak Leo jégkrém volt, ami nem volt akkora szám, mostanában viszont rendre érkeztek a nyugati márkák. A Bum-bumot azért szerették, mert annak a nyelébe rágót csomagoltak, két legyet egy csapásra, de az Margitkánál nem volt sose. A Calippo is finom volt, de lassan olvadt, nem lehetett mohón falni, csak türelmesen szopogatni, ha mégis haraptad, belesajdult a fogad, hogy csillagokat láttál. A Cornettót nem értették, fagyí alakú jégkrém, mi abban a pláne, hát éppen az volt a különlegesség, hogy nem fagyit veszel, hanem jégkrémet, ami drágább, tehát magától értetődően kívánatosabb. Ez olyan volt, mint a téli fagyí. Téli? Fagyí? Rendszerint Cerkát kaptak, ami a legolcsóbb volt, szüleiknek vagy nem volt érzékük a jégkrémek kifinomult kasztrendszeréhez, vagy csak olcsón akarták megúszni a dolgot, de Marciéknak most volt pénzük rendesen, mert a szülőktől kapott zsebpénzhez csórtak is keveset a nagyszülők tárcájából – no, éppen csak annyit, hogy fel ne tűnhessen – és időnként a Dédi is dugdosta őket valamicske pénzzel. A legésszerűbb megoldásnak természetesen a Big Trio kínálkozott: három íz, csoki-vanília-eper, méretre is oké, ára is szolid, valahogy mégsem az igazi. A Nogger viszont, az igen, az menő volt, igaz ugyan, hogy ez volt a legdrágább, de vastagon be volt vonva csokival, sőt még mogyoródarabokkal is meg volt hintve. Végül ennél maradtak, úgy döntöttek, kirúgnak a hámból. Marci suttyomban egy Cerkát is oda-csúsztatott a pultra, Matyi megvető pillantásától kísérve. „Hát ez meg?” Marci dacosan válaszolt: „Sárinak.” Matyi affektálva vágott vissza: „Mindjárt gondoltam!”

Sári a harmadik telekszomszéd kislánya volt, talán ha egy évvel lehetett fiatalabb Marcinál. Sokat lógott együtt a fiúkkal, és alig várta a nyarakat, amikor Marci családjá szinte naponta járt ki a szentiváni víkendházhoz. Hálás volt a fiúk társaságáért, hogy szóba álltak vele, néha be is vonták a játékba, különösen, ha filmeset játszottak. Ennek lényege abban állt, hogy egy olyan filmet játszottak újra, ami nemrég ment a tévében, vagy – és ez még izgalmasabb volt – maguk találtak ki egy teljes filmet, melynek egyszerre voltak színészei, rendezői és közönsége. Sári Szerváciusz Feri lánya volt. Szerváciusz – előkelő származást sejtető neve dacára – építőmunkásként dolgozott, és Marci apja gyakran vette igénybe szolgálatait, ha a kertet felásni, csákányozni, fát vágni, vagyis csupa olyasmit kellett, ami a kiskert gondozásá-

val bukolicus hajlamait kiélő színházi direktornak már derogált. Szerváciusz Feri, ez a százkilós, csupa izom, szőke cigány hérosz úgy aprította a fát, mint a cséphadaró, több száz négyszögöl földet forgatott meg ásójával rekordidő alatt, verítéktől csillogó, rettentő izmai szemkápráztatóan vonaglottak bronzos bőre alatt. Marci hallatlanul csodálta benne az átütő férfiasságot. Elmondása szerint ültő helyében képes volt bekebelezni egy fazék töltött káposztát, miközben Marciék valamelyik videokazettáját nézte esténként. A Tordai családhoz ugyanis már egészen korán beköttették az HBO-t, és Marci faterja, Szerváciusz kérésére, időnként felvett videóra egy-egy véresebb akciófilmet, hogy a szelíd vadember csillapíthassa vele az amerikai filmek iránti étvágyát. „Valami jó víresset, aszongya mívész úr, jó víresset!” – kérte mindig Feri, és meg is kapta. Szinte csak olyan filmeket vettek fel Szerváciusz koszos videokazettáira – amelyek miatt háromhavonta kellett tisztíttatni az ősrégi Telefunken videómagnó olvasófejét –, amiben percenként átlagosan legalább három embert géppuskáztak le a Ferihez hasonlóan kisportolt, amerikai patrióták.

Marcit valami miatt különösen kedvelte. Talán az lehetett az oka, hogy folyamatosan körülötte őgyelgett, és ha Feri – kellően leereszkedő modorban persze – leállt vele beszélgetni, az jó ürügyet szolgáltatott számára is, hogy kicsit pihenjen a munkában. „Nézz ide fiam, aszongya, milyen ez a Hilti!” – éppen a régi betonkerítést és annak alapozását bontotta le egy közepes méretű légalapáccsal, pont olyanal, amilyen combnyi vastag alkarjára volt tetoválva kékeszöld tintával. „Nem bírnád el, aszongya fiam, mi?” – és büszkén nyújtotta oda Marcinak, hogy támassza meg, amíg rágyújt egy mentolos szofira. „Merugye, aszongya, ez jó gíp, meg komoly gíp, aszongya, csak hát ez se bírnya sokáig.” Ezen a ponton szinte szánakozóra váltott arckifejezése. „Aszongya, nem én nem bírom, aszongya, hanem a gíp nem bírnya, aszongya.” Marcinak efelől kétsége sem volt. „Hanem nízzed, fiam, aszongya, níz meg, hogy szítmargyaja a kezem, bazmegaszongya!”

A fiúk félnék mozdulattal tolták Margitka elé a jégkrémekeket, aki egy lendületes mozdulattal hajított be egy kilós disznósajtot a hűtőbe, bele is remegett a maszatos üveg. Ma látványhűtőnek neveznék az ilyen, a vásárlók felé néző oldala üvegből volt, látványosnak tehát látványos volt, annyi szent, ahogy egymásba tekergőző kolbászkigyók, kövesztett szalonna, fél rúd zalai, löncsfelvágott, főzőkolbász, és még vagy egy sor zsíros portéka zsúfolódott össze benne. Ránézni is felért egy optikai alapú infarktussal. „Köszönöm fiúk, aztán meg ne fájduljon a torkotok!” A fiúk úgy összerendezték Margitka zengő baritonjától, majd kiejtették kezükből a zsákmányt. „Mit olvasol, Marci?” – kérdezte Margitka, olyan hangon, amely felfogása szerint kedveskedő lehetett, Marci mégis úgy érezte, mintha rossz leheletű, atlétatrikós verőlegények vallatnák, arcába irányított lámpafénynél. Marci félnéken nyújtotta felé Alexander Beljajevtől A kétéltű ember című Delfin Könyvet. Margitka felvette zsírtól maszatos olvasószemüvegét, amely rendszerint ott lógott nyomorogva két hatalmas melle között, a könyvet kicsit eltartotta magától a távollátók jellegzetes arckifejezé-

sével, lefelé görbülő ajkakkal, mintha „A” betűt formálna, majd erőteljes biccentéssel dobta vissza a pultra. „Olvassál csak, okos gyerek vagy! Ügyvéd leszel, ugye?” Marci igyekezett mosolyt erőltetni arcára. Bólintott. „Az jó, ügyvédnek lenni. Azok sokat keresnek.” Mintha el is mosolyodott volna kicsit, habár ezt nehéz lenne igazolni. „Na viszlát, fiúk!” E vezényszóval mintha csak azt kiáltotta volna: „Oszolj!”. A srácok megkönnyebbülten osontak ki a vegyesbolt hűvös, félhomályos helyiségéből az erőszakosan tomboló, forró nyári délutánba. Furcsa dolog volt ez Margitkával. Marci szerette, mert vele mindig kedves volt, ugyanakkor nem lehetett nem tartani tőle legalább egy kicsikét. Margitka mindig kitüntetett, persze kissé szögletes kedvességgel fordult Marci felé, talán azért, mert mindig legalább egy könyvet cipelt hóna alatt. Egy ilyen okos gyereket, aki mindig könyvvel lófrál, becsült a boltos aszszonyság, talán mert maga sohasem olvasott végig egyetlen könyvet sem, így számára előkelő, egzotikus dolognak tűnt az olvasás. Fejébe vette, hogy Marcinak jógásznak kell lennie, mert azok ilyen okosak, ahhoz kell sok könyvet olvasni, és ez a képzettársítás kitörölhetetlenül bevette magát a fejébe. Marci egy ideje nem tiltakozott. Mi több, ő is egyre vonzóbbnak tartotta a gondolatot, hogy nagy ívű szónoklatokkal, Petrocelliként kápráztassa el az esküdteket. Zavarba ejtő volt ez a jóindulat, de az ennek nyomán Marciban kisarjadzó szimpátiát változatlanul beárnyékolta Margitkának, ennek a tiszteletet parancsoló monolitnak félelmes megjelenése. Margitka rettenetes fizikuma, talán fölösleges tovább hangsúlyozni, elrettentő külsőt kölcsönzött neki. Nem volt az a nagydarab kubikus, terjedelmes kamionsofőr, inas kőműves, aki ne hunyászkodott volna meg, ha ez a vérbeli parasztasszony rájuk dörrentett. Mivel a környéken nem volt kocsmá, a vegyesbolt egyszersmind a munkakerülő, vagy alkalmi munkára váró, napszítta férfiak társasági központja is volt, akik mezítelen felsőtestükre felkantározott kertésznadrágban, izzadságtól összecsomósodott, sűrű hónaljszőrzettel, némi foghíjjal és részeges vigyoroktól megsűrűsödött nevetőránccokkal támasztották a bolt falát, Kőbányait iszogatva, bár az iszogatás nem írja le pontosan azt a folyamatot, amikor szinte az ádámcsutka egyetlen moccanása nélkül öntötték magukba egy teljes üveg tartalmát. A részeg ember hiú fajta, gyakoriak voltak tehát a sértődések, kisebb-nagyobb, csonttörésig fajuló torzsalkodások. Margitkának nem volt szüksége koltra ahhoz, hogy egy sheriff fellépésével és autoritásával számolja fel a perpatvart. És ez nem a testi erőfölény csodája volt csupán – jóllehet Margitka, népmesei fordulattal élve, hetet is kifejtetett volna egy csapásra –, sokkal inkább a tekintély és az önbizalom ellentmondást nem tűrő megnyilvánulása. Jól példázta ezt a megingathatatlan magabiztosságot, amikor Marci faterjának Opel Kadettja a vegyesbolt előtt robbant le, emelkedőnek felfelé. Margitka lecsapta a pultra szennyes konyharuháját, és a fejét vakargató Tordai színi direktort erélyesen utasítva megindult az autó felé: „Üljön be művész úr, megto- lom!” Végül megegyeztek abban, hogy némileg ésszerűbb megfordítani a kocsit, és lejtőnek lefelé meglóditani. Egyszóval marcona jelenség volt ez a nő, bár nőisége is igencsak megkérdőjelezhető volt. Egészen a közelmúltig Marciék még csak el sem

tudták volna képzelni, hogy valaha lett volna férfi az életében, Margitka olyan volt, mint egy elhagyatott telek kellős közepére ültetett, vastag derekú diófa.

„Én tudok ám egy titkot.” – jelentette ki alig palástolt büszkeséggel Sári. Matyi megvetően fordult el. Mit tudhat ez a kis csitri. De azért látható volt, egy hangyányit őt is felcsigázta, mi lehet Sári titka. Marci elkezdte kérlelni, de Sári egyelőre kérette magát. Marci meglegelve a dolgot, zsarolóra fogta: „Kaptál egy jégkrémet, úgyhogy mondd el!” Kicsit elvörösödött, érezte, hogy nem illik ajándékért cserébe kérni bármit is, de nem tudott ellenállni a titkoknak. Most is éppen titkokkal bajlódtak. Palackba zárt üzenetet küldtek a jövő gyermekei számára. Marci hozzájutott valahol egy kártyanaptárhoz, amely az ősmagyar rovásírás ábécéjét tartalmazta a latin megfelelőekkel párosítva. Azóta rovásírással vezette naplóját, jóllehet kevés olyan dolgot írt bele, amit más ne láthatott volna. Most is rovásírással írták rá egy félfa-mentes rajzlapra, hogy a megtaláló hol lelheti fel a telek legkülönbözőbb pontjaira elrejtett Negro cukorkákat. A Negrót nem szerette senki, így nem volt nagy kár értük. Ezt a rajzlapot a faterjuktól csórt öngyújtóval körbeégették, hogy a szegélye patinás benyomást keltsen, jól össze is gyúrték, összekoszolták, mondhatni antikolták. Összetekerve egy üres Kőbányais üvegbe dobták, bedugaszolták, és most tartottak ott, hogy elássák a homokozóba.

Sári persze zavarba jött Marci szokatlan gorombaságától, de hamar túltette magát az ilyesmin, gyanakvón körbepillantva, hogy nem hallja-e őket más is, kiadta a titkot: „Margitka megölt egy embert. Egy férfit. Még régen.” Matyi szemeit forgatva röhögött föl, kis hülyének bélyegezve Sárít. Marcit bántotta Matyi lenéző magatartása. Matyi néhány napja kerek perec kijelentette, hogy már rég nem kellene bevenni Sárít se a filmesbe, se a palackos játékba, mert olyan izé. „Mizé?” – kérdezte Marci. „Hát izé, csóró is, meg cigány is. Meg olyan kis vakarcs. Tök ronda.” Tény, hogy Sári nem volt egy szőke szépség, tudta ezt Marci is, kissé kényelmetlenül is érezte magát emiatt, mármint hogy olyan lánnyal lógnak együtt, aki nem olyan szép. A városban, pláne a suliban tutira nem mutatkozott volna vele. Talán ezért is dühítette ennyire Matyi lenéző kijelentése, és a beszélgetés csakhamar birkózásba torokollott, amiből természetesen Matyi került ki győztesen. Marci bátyja most is orrát színpadiasan felhúzva vonult el, jelezve, hogy nem hajlandó tovább keveredni ezzel a plebsszel. Gyűlöllek: távol légy, alacsony tömeg!

Marci segített Sárinak kézzel lapátolni a homokot. „Hogyhogy megölt egy férfit? Miért?” Tényleg, mi oka lehetett Margitkának bárki is megölni? Lehetett mégoly rettenetes küllemű dromedár, a szíve vajból volt, ezt Marci érezte. „A vőlegénye volt, és megcsalta. De ez már nagyon régen volt. A faluban régóta beszélük.” Hát igen, Sári bennszülött szentiváni volt, tudott mindent, ami Marciéknak – akiket afféle „városi parasztként” emlegettek – nemigen jutott tudomására, jóllehet ez állítólag széles körben elterjedt pletyka volt, ami egyenlő a bizonyossal, vagyis azzal, hogy evidens. Marci zavarba jött az új információtól, mélan kapirgálta a homokot. „Én ezt nem hi-

szem el. Különben is, akkor börtönben is kellett lennie, nem?” Sári elmélyülten várta a gödröt, már majdnem elég mély volt, hogy a palackot elrejtthessék. „Nem ült börtönben. A Laci bácsi magára vállalta, és őt tették hűvösre. Nyolc évig volt benn, állítólag.”

Ez már hihetőbb volt valamivel. Senki nem értette, Margitka miért olyan szolgálatkész és türelmes bátyjával, Laci bácsival, aki soha nem dolgozott, hasznát nem lehetett venni, csak ült az udvaron, ivott és ordítozott. Nem egyszer kezét is emelt a hűgára, ami bárki mástól felelőtlenül vakmerő cselekedet lett volna, de őrá mindig ráhagyta Margitka, beérte egy néhány napos mosolyszünettel. Ha Margitkától tartottak a fiúk, Laci bácsitól egyenesen rettegtek. Soha nem tetszett neki semmi, és minden alkalmat megragadott, hogy a fiúkba belekössön néhány keresetlen szóval. Az volt a vesszőparipája, hogy mivel városi gyerekek, „olyan puha a pocskuk, mint a puding”, és hogy látszik rajtuk, soha nem fogtak még kapát, nem aszalódtak a napon ásóval a kezükben, hiszen lám, „olyan fehérek, mint a bolti zsír”. Ez Marcit azért is érintette különösen érzékenyen, mert minden állítást igaztalannak vélt. Az öreg szerint ráadásul állandóan a vegyesbolt kertjében randalíroztak, és tönkre tettek mindent, noha a legrosszabb indulattal sem lehetett volna állítani, hogy valaha is randalíroztak, vagy bármiben is kárt tettek volna. Azt sem tudták, hogyan kell randalírozni. Laci bácsiról tehát minden rosszat el tudott képzelni Marci, és cseppet sem lepődött volna meg, ha a gyilkosságot – már ha létezett ilyen egyáltalán – a vélekedésekkel szemben mégiscsak maga Laci bácsi követte volna el.

Szép lassan elkészült a gödör, belehelyezték az üzenetet tartalmazó palackot, és miután visszahúzták a gödörbe a homokot, elégedetten álltak fel, lenyomogatni talpukkal a huplikat. Sári látta Marci arcán a zavart, ahogy homlokráncolva nézte még mindig a betemetett gödröt. Odament hozzá, szelíden megfogta a kezét, rámosolygott csúnyácskán bájos arcával, és inkább kijelentette, mintsem kérdezte: „Holnap filmesezünk? Eljátszhatnánk, hogyan ölte meg Margitka a férfit.” Marci – még mindig komoran – bólintott, majd szemlesütve elvörösödött a pusztól, amit a felágaszkodó Sári ügyetlenül a füle tövére nyomott.

Másnap reggelre Szervácusz Feri is odahívta apjuk, fürdőmedencének ásatott helyet vele, ami kirívóan városias és visszataszítóan úrgazdag gesztusnak minősült a falu népe szemében. Szervácusz nem zsenírozta magát, kiásta ő, amit kellett, Tordai elsőrangúan megfizette az elsőrangú munkát, és a tornácon hűsölő rekesznyi sört is elismeréssel nyugtázta Feri, magában már szépen beosztva arra a napra. Valahogy mégis lassan cihelődött a munkához, tétován toporgott, csak nem akaródzott nekikezdeni. Végül erőt vett magán, és rákérdezett Tordainál: „Mívész úr, aszongya, nincs itthon magánál véletlenül valami... valami konyak, aszongya... vagy valami likőr? Csak hogy jobban menjen kicsit a munka”. Marci faterját váratlanul érte a kérdés. Hímezett-hámozott, hogy hát nincs sajnos ilyesmi a telken, ők nem szoktak itt inni. Feri már éppen fordult volna az ásóhoz, lemondóan és kissé csalódottan, mire Tordai arca felderült. Szégyenlősen bár, de felajánlotta: „Hát nézze Feri, nem tudom,

hogy jó lesz-e, de van itt valami ősrégi szilvapálinka, ha meg nem sértem vele.” Szerváciusz megrökönyödve vette az ajánlatot: „De hát mivísz úr, aszongya, hát én pontosan erről beszílek!” Ezután meg is indult a munka, Feri úgy dúlta a földet, mint egy hús-vér buldózer.

Marci is kapott néha feladatot: leszedegetni a burgonyalevélről a krumplibogarat, felszedni az érett epret, feketeribizlit, és néha abban a kitüntetésben is részesült, hogy kapálhatott, amihez édesapja külön vett egy kisebb, gyermekméretű kapát, így aztán semmi sem állhatott Marci útjába, hogy édesanyja féltve nevelgetett dália-ít tőből kivágja. De legtöbbször a kert végében álló, több évtizedes cseresznyefa környékén időzött. A fa fekete színű, mézédés, diónyi nagyságú cseresznyét termett, az ágak csak úgy roskadoztak terhük alatt. Ennek a nagy fának a közepén, ahol a törzs háromfelé válik, rendezte be Marci az olvasóhelyet néhány székpárnából és spárgából. Ide mászott fel olvasgatni A kételtű embert. Ha éppen szájába lógott egy-egy fürt érettebb cseresznye, hát lezabálta a fáról, és saját magával versengve cseresznyemag-távolkópó bajnokságot rendezett. Az olvasóhely ráadásul a felnőttek előtt is ismeretlen volt, a hatalmas fa levelei szinte tökéletesen takarták a menedéket. Ide a fa alá állt be mindig Sári, óbégatva Marci után, hogy jöjjön le játszani.

„Nyugodj bele, hogy te fogsz meghalni. Legfeljebb eljártsszuk még egyszer, és akkor cserélünk.” Mindenáron Sári akart lenni Margitka a filmesezésben, elvégre lány, de Marci nem engedhette meg magának azt a presztízsveszteséget, hogy ő haljon meg, még ha így is lenne logikus. A filmes játékban mindig igyekezett úgy keverni a kártyákat, hogy ő legyen, aki élve marad, és általában Sári volt a gonosz, akit rendszerint ilyen vagy olyan módon eltettek láb alól. A hetek-hónapok során elsőrangú hullává avanszált. A helyzet tehát fura volt, Marci játszotta Margitka szerepét, Sári pedig a csalfa vőlegényt alakította. „De hogyan ölte meg?” Sári tétovázás nélkül vágta rá: „Húsvágó bárdal. Állítólag belevágta a férfi feje búbjába, hogy szétnyílt, mint egy dinnye.” Sárinak mindig így mesélték szülei, hogy szétnyílt, mint egy dinnye. „De mi legyen a bárd?” – kérdezte Marci, majd rövid keresgélés után talált egy vastag diófabotot. „Ez jó lesz!” – suhogtatta feje fölött. „Akkor csináljunk úgy, hogy most érsz haza, és rájössz, hogy másik nővel szerelmeskedtem” – javasolta a lány. Marci elpantomimezte a jelenetet. Babrált egy kicsit a képzeletbeli kulccsal, benyitott, betette maga után az ajtót. Egyszerre szerepben érezte magát. „Hallottam a faluban, hogy azzal a nővel voltál!” – ordította váratlanul Sárinak, aki hirtelenjében leblokkolt a támadó hangvéltől. Mentegetőzni kezdett: „Dehogyan hallottad, tudod, hogy Szentivánon mindenki csak pletykál.” Marci egyre jobban felszívta magát. „Úgy, tehát tagadod? Márpedig engem nem versz át.” Sári magában kuncogott Marci vehemenicáján. „Jaj, Margitkám, tudod, hogy csak téged szeretlek, nehogy elhidd, amit mondanak.” Marci élvezte, hogy Sári, legalábbis szerep szerint, fél tőle, végül teljesen elkapatta magát. „Úgy, szóval hazudsz is?” Ebben a pillanatban a mímelt bosszúvágytól vezérelve jó nagyot suhintott a diófabotot.

Meg akarta állítani, mielőtt Sári fejét érte volna, de a lendület túl nagy volt, már akkor érezte, hogy baj van, amikor meglódította a botot. Sárit a feje búbján találta el. Ha történetesen bárd lett volna a kezében, kétség sem fér hozzá, szétnyílt volna, mint egy dinnye. Sári fenékre huppant az ütéstől, és keservesen sírni kezdett, Marciban megfagyott a vér. Ezért irgalmatlan leszúrást kap, apja megint ordítani fog vele, talán még a Szervácusz Feri is elkapja, és lapát kezeivel összeroppantja. Pedig ő nem is akarta. Csak nézte a síró Sárit, aki két kézzel fogta a fejét, végül zavarában elszaladt.

Mintha a cseresznyefa levelei között még jobban megrekedt volna a hőség, Marcinak nehezebbre esett a légzés szokásos olvasóhelyén. A kósza szellő éppen csak megmeglegyintette az ágakat, enyhét nem adott. Marci két kézzel tömte magába a szénfekete cseresznyét, csámcsogta az édes masszát, a leve kétoldalt folyt ki szájából, egyenesen Kodak feliratú trikójára. A magokat nem merte kiköpní, nehogy magára vonja a figyelmet. Már vagy fél órája elszaladt, Sári biztosan szölt azóta Szervácusz Ferinek, Feri talán az apjának is, előbb-utóbb felbukkannak a környéken, hogy kérdőre vonják. A nyálkás cseresznyemagok csak gyűltek a szájában, egyre több és több, végül már nem maradt hely a cseresznyének, pofazacskója színültig megtelt a magokkal. Mivel szájon keresztül nem tudott levegőt venni, hangosan szuszogott, és ijedtében majdnem kiköpte mindet, amikor meghallotta Sári hangját. A kislány ott állt a fa alatt. A levelek takarták ugyan az arcát, annyi mégis látszott, hogy vörös szemei a sírásról, a homlokán felduzzadt púp pedig Marci gáztettéről tanúskodtak. De volt az arcán valami bizonytalan mosolyféle is. „Marci, itt vagy? Tudom, hogy itt vagy!” Kiabálta kedves, hízelgő modorában Sári. Marci dülledt szemmel igyekezett visszatartani szájában a cseresznyemagok arzenálját, nehogy kitörjön – kilétét felfedve –, mint egy géppuskasorozat. „Marci!” – kérlelte még mindig kedvesen, könnyeit ügyetlen, gyerekes mozdulatokkal törölgetve Sári. „Mikor jössz vissza játszani?” Marci szuszogva, égő arccal, pofazacskójában vagy harminc maggal nézte a lányt, ahogy ott áll a fa alatt, felfelé nézeget, kémleli, hol rejtőzhet a fiú, ingatja kis koszos alakját, szoknyáját tépkedi kivörösödött, de mosolygó szemekkel.